

GRUP MUNICIPAL DE LA CUP-TORELLÓ-SP-AMUNT - Moció per millorar l'atenció en salut mental juvenil

Amb l'arribada de la pandèmia i les mesures per fer-hi front, vam experimentar dos mesos de confinament domiciliari en què tota activitat comercial, educativa, cultural, de turisme i oci va quedar paralitzada, fet que va portar a molta gent a quedar-se a casa i combinar el teletreball amb la cura de menors, gent gran i persones dependents, a altres a enfrontar-se el virus des de primera línia i, finalment, a molts més a viure-ho sense feina. Després d'aquest confinament s'han anat succeint restriccions amb conseqüències físiques i econòmiques molt importants que han generat un context d'esgotament general. Aquests efectes tenen relació directament proporcional a la situació que cada persona viu de major o menor desigualtat, precarietat o incertesa i, per tant ha impactat amb més força en aquells grups més vulnerables (dones, jovent o migrants) o en el personal sanitari que, com dèiem, estan quotidianament en risc de contacte amb la Covid19.

Aquest context i les conseqüències exposades han portat a experts, mitjans de comunicació i professionals de la salut a explicar que la veritable quarta onada és i serà l'impacte de la pandèmia i la crisi en la salut mental dels ciutadans d'aquest país i, conseqüentment, dels urgellencs i urgellenques. Una situació que té lloc enmig d'una manca de recursos públics en l'àmbit de la salut a la qual s'hi ha d'afegir el problema crònic de l'estigmatització dels trastorns mentals. Cal recordar que segons un estudi de la Universitat Complutense el 50 per cent de les notícies vinculades a salut mental estan vinculades a assassinats i un 20 per cent de la població considera "perilloses" les persones amb trastorns mentals. El cert és, doncs, que la pandèmia ha agreujat dràsticament un problema que ja existia a Torelló i als Països Catalans malgrat hi hagi una consciència creixent que els trastorns mentals no es poden enfocar com un tema exclusivament mèdic sinó que van íntimament lligats a uns determinants socials vinculats a les condicions de vida que proporcionem com a societat.

Les dades publicades aquest 2021 només fan que constatar la gravetat del problema i l'empitjorament de la situació arran de la pandèmia. Així, per exemple el Centre d'Investigacions Sociològiques apuntava aquest març que sis de cada deu persones a l'Estat, especialment la classe treballadora, les dones i els joves, pateixen símptomes de depressió i d'ansietat. De fet, set de cada deu joves no té esperança en el futur i durant el 2020 aquest col·lectiu va patir el doble de trastorns d'ansietat que la població adulta, segons la mateixa enquesta. A l'Estat, les xifres de suïcidis són de 10 al dia, una xifra que es triplica si agafem les dades sobre temptatives, un fet que demostra la gran quantitat de carències que té el sistema públic per a un acompanyament integral, preventiu i efectiu de la població amb trastorns mentals més greus.

Així mateix, en l'últim any, la solució de la medicalització, el consum de psicofàrmacs, ha incrementat un 4'1 per cent. Una situació que no pot ser considerada com a desitjable mentre la ràtio de psicòlegs i psiquiatres no arriba a 10 per cada 10.000 habitants (la mitjana europea és de 18). Finalment, a Catalunya, només en l'àmbit dels trastorns alimentaris l'Associació Contra l'Anorèxia i la Bulímia ha explicat que la crisi de la Covid ha fet triplicar les consultes a l'entitat en només un any, una xifra que lliga amb l'increment del 25% en les consultes per aquestes patologies que reconeix el Departament de Salut. I tot, en un context ben injust en què, una vegada més, la classe social i els recursos econòmics de cada família determinen les possibilitats d'èxit de la persona afectada.

I, tot aquest increment no ha vingut acompanyat d'una major sensibilitat, d'una capacitat de la societat per empatitzar, acompanyar, acollir o prevenir, sinó que bona part de la societat segueix estigmatitzant, tement, ocultant el patiment emocional i la malaltia mental. Cal informar i formar a la ciutadania per poder entendre, acompanyar i protegir a les persones que pateixen situacions de crisi emocional, de malaltia mental, siguin més puntuals o cronificades. Un entorn social empàtic, acollidor és, en moltes ocasions, un element reparador, reconfortant que pot evitar l'empitjorament del patiment, de la malaltia i pot esdevenir generador de processos de millora.

A tot això cal sumar-hi la precarietat i la manca de recursos existent en àmbits com els serveis comunitaris, socials i l'escola on han hagut d'incrementar l'acompanyament psicològic a les famílies i usuaris sense veure un augment equivalent pel que fa als recursos humans i econòmics dels quals disposen.

Entenem que aquest servei l'ha de cobrir la conselleria de Salut i el sistema públic per al conjunt de la població però lluny d'això creiem que l'ajuntament ha de fer un esforç, especialment ara amb el jovent de la nostra població.